

εἰδότες τὴν νοημοσύνην καὶ εὐμάθειαν τῶν φωκῶν ὃν θεωροῦσιν ὑπερβολικὰς τὰς ἐλπίδας ταύτας.

Ποῖα εἶνε τὰ μέσα τῆς διδασκαλίας, ὧν ποιοῦνται χρῆσιν οἱ δασκασταὶ πρὸς ἐκγύμνασιν τῶν φωκῶν; Τὰ μέσα ταῦτα εἶνε ἀπλουτάτα: ἄφ' ἐνὸς μὲν ἔχουσι ῥάβδον πρὸς τιμωρίαν, ἄφ' ἐτέρου δὲ κιβώτιον πλήρες τεμαχίων ἰχθύων πρὸς ἀνταμοιβήν.— Ἀμοιβὴ καὶ τιμωρία εἶνε τὰ δύο μεγάλα μέσα τῆς ἀγωγῆς τῶν γεγυμνασμένων φωκῶν ὡς καὶ τῶν μαθητῶν.

(Nature)

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΔΟΣ

Ὁ Dr G. Wachsmuth προέτεινε νέον τρόπον θεραπείας τῆς διφθερίτιδος, δι' οὗ ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων κατὰ στατιστικὰς πληροφορίας καταπίπτει εἰς 2—3 τοῖς ἑκατόν. Ὁ ἐφευρέτης τῆς θεραπευτικῆς ταύτης μεθόδου ἐδημοσίευσεν ἐν ἐκτάτει τ' ἀποτελέσματα τῶν παρατηρήσεων του εἰς τὴν «Γενικὴν κεντρικὴν ἰατρικὴν ἐφημερίδα». Συνίσταται δὲ ἡ νέα αὕτη μέθοδος εἰς τὰ ἑξῆς: Ἐν πρώτοις προκαλεῖται ἰσχυρὰ ἐφίδρωσις τοῦ ἀσθενοῦς, περιτυλισσομένου δι' ὑγρῶν σινδόνων καὶ μαλλίνων ὑφασμάτων, εἶτα δὲ ἐφαρμόζονται λουτρά καὶ ἀποπλύσεις τοῦ σώματος. Ἡ θεραπεία αὕτη καταβιάζει τὴν θανατηφόρον θερμοκρασίαν καὶ τότε ταχέως καὶ δραστηρίως ἐκκρίνει πρὸς τὰ ἔξω τὰς νοσογόνους οὐσίας, ὥστε ἡ θεραπεία ἐπακολουθεῖ ἐντὸς δύο ἢ τεσσάρων ἡμερῶν. Ἰδίως ὠφέλιμος κατὰ τὸν ἰατρὸν Wachsmuth εἶνε ἡ ἀφαίρεσις ὕδατος ἀπὸ τοῦ σώματος διὰ τῆς ἐφιδρώσεως, δι' ἧς συγκεντρουμένων τῶν ἀλάτων τοῦ αἵματος καθίσταται ἀδύνατος ἡ ὑπαρξίς ἐν αὐτῷ παρασιτικῶν νοσογόνων ὀργανώσεων μὴ δυναμένων νὰ τραφῶσι περαιτέρω. Τὴν δρᾶσιν ταύτην τῆς ἐφιδρώσεως ὑποβοηθοῦσι μικρὰ δόσεις χλωρικοῦ καλίου. Κυρίαν σημασίαν ὁμοίως κατὰ τὴν μέθοδον ταύτην τῆς θεραπείας ἔχουσιν ἡ ἔλλογος ἐφαρμογὴ τῶν περιτυλίξεων δι' ὑγρῶν σινδόνων, ἡ ἐπίθεσις αὐτῶν, αἱ ἀποπλύσεις εἰς ἅτινα πάντα πρέπει νὰ προσέχη πολὺ ὁ ἕκαστος ἰατρός ἢ ὁ ὑπὸ τὴν ὄδηγιάν τούτου νοσοκόμος ἢ βοηθός.

M*

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἰατρός τις ἐζύγισε 25,000 παιδία διαφόρων ἡλικιῶν, ἰδοὺ δὲ τ' ἀποτελέσματα τῶν παρατηρήσεων του: Μέχρι ἡλικίας ἑνδεκά ἢ δωδέκα ἐτῶν τὰ ἄρρενα εἶνε μεγαλύτερα καὶ βρύτερα τῶν κορασίων, ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς ἡλικίας ταύτης μέχρι τοῦ δεκάτου τετάρτου ἢ δεκάτου πέμπτου ἔτους τὰ κοράσια ὑπερβαίνουν τὰ ἄρρενα κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ βῆρος. Μετὰ

ταῦτα αὐξάνουσι τὰ ἄρρενα, ἐν ᾧ τὰ θήλεα μένουσι στάσιμα. Τὰ εἰς τὴν μεσσίαν τῆξιν ἀνήκοντα παιδία εἶσιν ἐν γένει βαρύτερα τῶν τῆς ἐργατικῆς

Ἡ μουστάρδα ἐνοχλεῖ, φαίνεται, πολὺ τοῦς σκόληκας καὶ ἐμπνέει εἰς αὐτοὺς ἀκατακίχητον φρίκη. Δυναμέθη λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν φυσικὴν κύστην ἀντιπάθειαν, ὅπως ἀπαλλάξωμεν τῶν ἥμιστα ἐυρέστων τούτων ἐπιδρομέων τὰς γάστρας ἐν αἷς ἔχομεν ἄνηθ. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ βρέξωμεν τὸ χῶμα δι' ὕδατος ἀναμειγμένου μετ' ὀλίγης κόνεως μουστάρδας. ἐν ἀναλογίᾳ μικρᾶς κουταλιᾶς πρὸς ἡμίσειαν λίτρην ὕδατος. Ἄν τὸ φάρμακον τοῦτο δὲν εἶνε ἀναμάρτητον, δὲν εἶνε ὁμοίως οὐδὲ ἐπιβλαβές, διότι οὐδὲν καταστρέφει τὰς ρίζας τῶν φυτῶν.

Αἱ φωλεαὶ τῶν χελιδόνων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ προσφιλέστατον ἔδεσμα τῶν Σινῶν, κατασκευάζονται ὑπὸ τῶν σαλαγκάνων χελιδόνων, ὧν βρίθει τὸ Ἰνδικὸν ἀρχιπέλαγος. Δὲν περιέχουσι οὐδὲν ζωϊκὸν πρὸν οὐδὲ θιλάσιον, ἀποτελοῦνται δὲ ὑπὸ ζωϊκῆς πηκτικῆς μεγάλης ἀναλογίαν ἐχοῦτης πρὸς τὴν ἐκ βοείου κρέατος παραγομένην. Ἡ πηκτικὴ αὕτη κατασκευάζεται ἐν αὐτῷ τῷ στομάχῳ τῶν πτηνῶν τούτων, ἅτινα ἐκβάλλουσιν αὐτὴν καὶ προσκολλῶσιν ἐπὶ τῶν βράχων διὰ τῶν ποδῶν δίδοντα σχῆμα φωλεᾶς, καὶ προσφυλάσσοντι αὐτὴν ἀπὸ τῆς βροχῆς. Ἐξωτερικῶς ὁμοιάζει πρὸς τεμάχιον ἰχθυόκολλας λευκοῦ ἐρυθρωποῦ χρώματος.

Αἱ σαλαγκάναι χελιδόνες στήνουσι τὴν φωλεὰν αὐτῶν ἐν ἀπομεμονωμένοις σπηλαίοις παρὰ τὴν θάλασσαν. Αἱ καλλίτεραι φωλεαὶ ἀποστέλλονται εἰς Πεκίνον πρὸς χρῆσιν τῆς αὐτῆς. Ἐν Σινικῇ θεωροῦνται ὡς ἐνδυνάμωντικὴ τροφή καὶ ὁ ζωμὸς τῶν χελιδονίων φωλεῶν ἐκτιμᾶται ὡς τοιοῦτος καὶ στομαχικός.

Πρὸς παρασκευὴν τοῦ ζωμοῦ τούτου θράζουσι τὰς φωλεὰς εἰς ὕδωρ ἑκατόν βαθμῶν θερμοκρασίας εἰκοσιπεντάκις βαρύτερον αὐτῶν, ἐπὶ τρεῖς ὥρας κατὰ μικρὸν διαλύονται εἰς νήματα μαλακὰ καὶ διαυγῆ. Ὁ ζωμὸς οὗτος εἶνε εὐάρεστος, ἀλλὰ λίαν δειπνηρός. Ἐν Παρισίοις αἱ φωλεαὶ τῶν χελιδόνων πωλοῦνται πρὸς 700 τὸ χιλιογράμμον, ἐκίστη δὲ φωλεᾶ χωριστὰ πωλεῖται 7 μέχρι 8 φρ. Ἡ τιμὴ αὐτῶν εἶνε βεβαίως λίαν ὑπερβολικὴ ἄλλα τοῦλάχιστον δὲν βλάπτουσι τὸν στόμαχον, ἀλλὰ μόνον τὸ βλάπτειν.

Εἰς τὸν Ὠμῶν Μόρον, τὸν ἀκέραιον δικαστὴν, πλοῦσις τις κάτοικος τοῦ Λονδίνου ἔχων σπουδαίαν ὑπόθεσιν, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆ ὑπ' αὐτοῦ, ἀπέστειλε δῶρον δύο χρυσᾶς φιάλας λαμπρῶς ἐξεργασμέναις, νομίζων ὅτι διὰ τούτου θὰ διέθετεν ὁμοίως ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν δικαστὴν. Εἰς ἀπάντησιν ὁ Μόρος διέταξε νὰ γερμίσωσι τὰς φιάλας ἐκ τοῦ ἀρίστου κίνου του καὶ παρέδωκεν αὐτάς εἰς τὸν κερμίσαντα δύο φιάλας, λέγων: «Εἶπε εἰς τὸν κύριόν σου, ὅτι ἐὰν εὖρη καλὸν τὸν οἶνόν μου, εἴμπορεῖ νὰ στείλῃ πάλιν νὰ ζητήσῃ ὅσον θέλει ἀκόμη.»